

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: I Schlitza-Kløften

Citation: Drachmann, Holger: "I Schlitza-Kløften", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 64. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann07tom-shoot-workid54787/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Der er en Bom for Digterhorisonten,
 Dér bør han række Viden Afskedshaand
 Og bære saa sit Barn til Døbefonten,
 Sit Digt — og give Barnet Navnet „Aand“.

I lær! Det Navn er længst af Listen strøget
 I Jeres Fadder-Bog — navet, saa let!
 I Lyset er snart hundred Navne røget,
 Der dannes af jer Dogme-ABC.
 Find op en Slump endda — læg frem Citater,
 Bevis, at „Aand“ er noget luftigt Vaas:
 Jeg sidder her, „oplyste“ Kammerater,
 Og fryder mig ved Sagnets liden Praas.

Jeg sidder her og ridser denne Rune
 Halvtsmilende for mig i Luften hen,
 Mens Æventyrets Alf, med Kinder brune,
 Kuldbøtter slaar langs Skaftet paa min Pen;
 En Frilufts-Alf, et kækt og sorgløst Væsen,
 Der nylig gav en Bladlus sin Bekomst,
 Og holder med et: „Lugt!“ mig under Næsen
 En dejlig duftende Vidunderblomst.

I SCHLITZA-KLØFTEN

Der var en Plet, saa fredelig, saa hyggelig, saa stille,
 Som om just *dér* sin Middagslur Naturen tage vilde;
 Ej Folk der var, ej Fæ, som mægted Søvnens at forstyrre:
 Dér laa jeg i Naturens Skød, strakt under Skovens Fyrre.

Dybt under mig — hvor dybt i Fod jeg ej angive vover —
 Ret som en nordisk Huldres Sang lød Schlitza-Flodens Vover;
 Jeg véd jo nok, paa søgt maa Folk ej nu om Stunder ænse:
 Og dog, det var en „Huldre-Sang“ — saa nær Italiens Grænse!

Højt over mig — hvor højt i Fod jeg heller ej tør sætte —
 Om Manhart-Alpens Klippetaarn trak Silkeskyer lette;
 Der skued Taarnet frit og vidt mod det uendelige:
 En Æventyrets Kongeborg — skønt slikt man ej tør sig.

For Pokker! bort med „tør“ og „maa“ ... Det var, som her jeg
 siger:

Bjergtagen følte sig min Sjæl i Æventyrets Riger;

Der dufted Urter rundt om Mossøts bløde Fløjelspunder,
Hvor Fyrren hundreedaarig over Flodens Afgrund luder.

I denne Duft saa kryddersød, saa fuld af Hjemmets Minder,
Jeg gled og sank og svæved atter højt mod Bjergets Tinder;
Paa Sommerskyer fo'r jeg hjem, de lange, lange Veje:
Der greb i Flugten jeg en Skat blandt Folkets bedste Eje.

Det var et Sagn, et Æventyr, et af de gode, gamle,
Som endnu højt mod Nord de lader sig blandt Folket samle;
Det tog jeg med, det gransked jeg, mens atter ført af Blæsten
Jeg strøg herhid, saa let som red jeg selve Vingehesten.

Og undervejs, mens mangt et Syn stod for mit indre Øje,
Det fine Blads Guldslagerhud jeg prøved selv at bøje;
Jeg dybed ud Konturers Løb og Flåder til jeg tøjed —
Men da jeg ret betragted det, jeg var ej ret fornøjet.

Det var, som fra mit eget Sind, af mangen Stormflod hærget
— Endda jeg havde Livet og min Tro paa Livet bjærget —
En Tvivlens Uro gennem Linjens sarte Løb blev skimtet,
Som under Æventyrets Guld en Kiselflade glimted!

Saa faldt der Tomhed paa min Sjæl, og Øjets Laag sig lukked,
Og over mig og rundt omkring det var, som Skoven sukked;
Og Schlitza-Flodens Sang i Søvn for Aivor ind mig vugged,
Som havde jeg af Huldrens Skaal en Dvaledrik mig drukket.

Op sprang da Klippens lyse Væg, just dér, hvor Mosset tegner
En Stribe, som er halvvejs skjult af Venushaar og Bregner;
Paa nøgen Fod, en Fod saa spød, mod Skovens Dyb fremtryllet
En underdelig Kvinde stod i Vandfalds Flor indhyllet.

Hun smilede — som et Barn, der ej til bitre Sorger kender,
Som Kvinden, der har toet sin Sjæl ren som de hvide Hænder,
Der, sansesund og legemskøn, et aabent Blik udsender
Fra Øjet, i hvis varme Sprøg ej Slangens Spørgsmaal brænder.

Hun rakte mig sin ene Haand, hun rakte mig dem begge;
Ved hendes Side sad jeg under Bregnetagets Dække,
Og Humlebie surred som i Rus om Granens Rødder,
Mens Kronens fine Naale dryssed ned for vore Fødder.

Mit Æventyr fortaite jeg. Paa Hovedet hun rysted,
Og tog min Haand og holdt den trykket op til sig mod Brystet,
Og sagde: „Det var meget kønt; men efter mine Tanker,
Der mangler noget af den Slags, som — fø! — herinde banker!“

Jeg bøjed mig, jeg sitred let, jeg følte mig beskæmmet:
Hvad selv jeg havde tænkt saa varmt, det var saa koldt, saa
fremmed;

Hun bøjed sig, hun sitred let, hun kyssed mig paa Munden:
Det bølged taaget før mit Blik — og saa var hun forsvunden.

Jeg vaagned. Paa min Læbe laa, som Dug paa Blomsterbæger,
Den Sødme, som et oprørt Sind med Fred og Mildhed kvæger;
Og Schlitza-Floden sang og klang didop fra Klippelejet,
Og højt fra Bjergets Alpeborg et Silkebanner vajed.

Og jeg sprang op og jeg gik hjem; jeg sad paa Natten silde:
Frem strømmed Æventyret som en munter Skovens Kilde;
Det Præg af Enfold, hvormed os Naturens Ro forliener,
Det, syntes mig, gled med hint Kys hen over disse Scener.
